

K3 2016 - Láncom Strong beszámoló

Jelmondatot nem merek ideírni, mert egyrészt nem emlékszem már idén milyen marhaságban egyeztünk meg, másrészt lehet gyerekek is olvassák...

Szóval van ez a Kalandtúra Két Keréken. Csipázzuk az eseményt, idén már 5. alkalommal. Az elsőn még alig ismertem a KVTE-t, azért közben taggá nyilvánultam, de kikötöttem, hogy ezen a versenyen csak indulni vagyok hajlandó*. A csapat dinamikusan változik (szerintem 2x nem mentünk ugyanazzal a gárdával), ez a 3. nevünk, amúgy stabilak vagyunk. ☺

(*Szeretném jelezni a versenytársak felé, hogy az őrzött pontokon jó szereplésünk miatt kaptuk mindenhol a maximális 300 pontot. ☺)

Annyit érdemes tudni rólunk, h minden évben nyerni megyünk (tanulva az előző évek hibáiból, ami úgy tűnik egy lassú folyamat, ülepednie kell az élménynek...), de nem vesszük túl komolyan, nehogy rámenjen a közösségi élményre és hangulatra. Kisebb szerszámparkot hordunk magunknál, és híresen gyorsan cserélünk belsőt. Ez urban legend! Nem kell 3 perc... ☺

Ahogy lenni szokott, utolsók között vettük fel a menetlevelet, géphangon tervezni kezdtük az útvonalat. Már az elején megbeszéltük, hogy a Bodonyi-víztárolónál lévő őrzött pont után NEM megyünk el a Boldogasszony magasa felé, ezt a térképen jelöltem is, hogy hagyjuk ki, később még lesz jelentősége ennek.

Szóval benyomtuk a széklet-optimalizáló tablettákat, és nekiindultunk. Az elején csordában haladtunk más csapatokkal. Jól megszámoztuk a gátórház nem létező ablakait, és haladtunk tovább Parádfürdő felé, ott könnyű dolgunk volt, csak 10 percig kerestük ki volt olyan gizda, hogy istállóra futotta anno. Irány Bodony, mászóka közben hallgattam a kazettatest ropogását, megérett a karbantartásra. Őrzött ponton teljesítettük a feladatot, ötletes volt, azért gyorsan fejre állítottam a bringát, mert nekem szokás szerint nincs fékem. Betétcsere után legalább hátul lett (erősebb

napokon nem árt cserélni), később elől is összeszoktak, úgyhogy örülünk Vincent... Indulás előtt gyorsan benyomtuk teljesen bio magnézium lötytyöt, valami Biotech USA gyártja, sosem ittam olyan finomat, az íze is full bio volt.

Haladjunk Boldogasszony magasa kereszthez – ha már közel van -, szerencsére több csapat is kereste az elég eldugott tereptárgyat (szerintem a térkép elég gyenge volt azon a részen). Térkép böngészése közben találtam egy rövidebb utat, amit nem igazán értettem, majd miután kihajtottuk a térképet, rájöttem, hogy azt a vonalat én rajzoltam oda, amivel el akartuk kerülni ezt a részt. :D No comment...

Annyit érdemes itt még megjegyezni, hogy Miki azon a héten vett SPD cipőt, még szokta a dolgot, nem gondoltam, hogy ennyire. Egy idő után már nem számoltuk hányszor esett el megálláskor, és már vicces sem volt, állítólag gyenge a bokája. Tudod kinek...

Következő megálló Tilonkai vadászház és a Bolcsó-emlékmű...legalább is szerettük volna. Mi is elindultunk egy jó széles bányaúton amit olyan sok benéztek, de mi nem adtuk fel! Kitartóan kerestük a vadászházat, mentünk is tovább, gyík tudja merre jártunk már, amikor egy ember előkerült a semmiből. Szerintem az Univerzum is a Láncom Strongnak drukkol, hogy oda küldte, nem'tom mennyire tévedünk el nélküle. Közölte, hogy a Kondás-völgyben vagyunk, teljesen ellentétes irányban haladtunk. Megadta az GPS koordinátákat, hogy merre fogunk visszatalálni, végül is csak a Bolcsó-forrást kell követnünk, he-he... Talán az egyetlen saras rész itt volt, Attila be is mutatta milyen az, ha esés közben nem sikerül kipattintani az SPD. Ez egy ilyen nap, azért én jót röhögtem. Egy darabig egész jól haladtunk, örültünk is, aztán egyszer csak valahogy elfogyott az út, de még kb. 700 m volt a vadászház. Életem leghosszabb 700 m-e volt, úszva hamarabb odaértünk volna. Nem, hogy ember nem járt arrafelé soha, még a víz is kiszáradt, csak a nyomvonal maradt meg.

Annyit kompenzált nekünk a természet, hogy rengeteg állatot láttunk, szerencsére nem felénk rohantak. Na, vadászház meglett, kb. mintha egy elveszett civilizációra bukkantunk volna, olyan érzés volt, akkor keressük meg a Bolcsó-emlékművet, ha már ennyit szívunk. Majdnem feladtuk, amikor véletlenül megpillantottunk egy mohás valamit, hát az volt az. Válasz: „gaz merénylet áldozata lett”. Itt egy kicsit elkezdett ugrálni a szemem, hogy egy ilyen ergya magyarázatért ennyit küzdöttünk. Na mindegy, engedjük el, végre gurulhattunk kicsit. Gombás-halastónál ebédeltünk egyet, segélyhívást kezdeményeztem Kópénak, hogy a kocsiából vegye ki a söröket, és tegye hidegre őket. Közben átéértékeltük a dolgokat, hogy bizony 2 óra elment a semmire, a Kékes majd jön, ha akar valamit.

Régi hagyományunkat felhagyva, hogy mindig van egy rövidebb út, Mátraalmásig aszfalton tekertünk, majd helyi tanácsra a kék bringaúton törtünk felfelé. Rudolftanyához begurulva megláttunk egy utat, ami végre egyenes volt, menjünk azon tovább, a piros kereszten már közel van az őrzött pont... Jött az érzés, hogy nem kéne, de a csordaszellem... A képen talán átjön, hogy miért volt hiba. Újabb fél óra kuka.

Legalább az őrzött pont meglelt, ahol Mikiről és az új cipőjéről verset írtunk, majd kisebb vita után Galyatetőn minden pontot otthagya elindultunk visszafelé. Cél az utolsó őrzött pont, és addig minden pont begyűjtése. Kék keresztül lefelé elég jó volt, első megállónál tanulmányoztam a féktárcsa vízből gőzzé átalakító képességét, jó móka, bár nem biztos, hogy jót tesz neki. 24-es útra kiérve még hamar begyűjtöttük a Vörösmarty turistaházat, ha netán elrontottuk volna a választ, le is pecsételtük a kéktúrás pecséttel, biztos, ami tuti. Mátraháza közel volt, de fingok voltunk bevállalni, mert kicsúszhatunk az időből. A 24-esen adtuk a gurulást, sok mindenért kárpótolt, még a hülye twingo-sért is, aki kanyar előtt előzött minket. Veszélyes műfaj ez...

Az őrzött pontig semmi érdekes nem történt, hacsak nem a helyiektől útbaigazítást kérni. Nem tudom, hogy tanulják-e valami önképző körben, de az egyenes utat képesek úgy beállítani, mintha az Alpokon kéne áttekerni, meg különben is autóval kéne mennünk, mert nagyon messze van. Romiztunk 1 kört a fa körül, és mivel idővel jók voltunk, Recsket alulról közelítettük meg még 2 pontot begyűjtve. (besírtam ezen a faluneven, full pornó lehet :D) Onnan már gyerekjáték volt a bázis, ami több okból is nagy öröm volt számunkra. Nem léptük túl az időkeretet, világosan visszaértünk, tudtunk még járni. (tavaly voltak bajok)

Úgy érzem a körülmények ellenére kihoztuk a maximumot magunkból, erőben is fejlődünk, jól együtt tudunk mozogni. Menetlevél javítása után kiderült, hogy minden válaszuk jó volt, ennek én külön örültem, szóval van itt fejlődés. ☺

Majd elfelejtettem, a táv 90 km, és ~1600 m szint volt, de nem számoltam utána.

Minden évben várjuk a májust, és én is csak azt tudom mondani, hogy 1 évben 2 kéne, ahogy MATT-ból is van.

Lévai Tamás